

клонници. Но единъ вечеръ прѣди три години, съсѣдытъ видѣхъ че влѣзе въ дугеня му да са обрѣне единъ чловѣкъ съ черна и гжста брада! . . . На гледъ дивъ, отъ когото не са много оплаши Гонгарельо. Не знаймы какво му е казалъ, нито какво са приказвали помежду си; но на другия день много рано, дугенътъ на Гонгарельо са намѣри затворенъ, и отъ тогасъ не са е отварялъ. И той и племенницата му станѣха невидими, и нищо вече не чухмы за тѣхъ.

— Нищо, повтори козметистътъ ниско и натъртено.

— Казахъ въ махалата, пое съпругата му, че чловѣкътъ, който былъ дошелъ съ този начинъ да го накара да говори, былъ членъ отъ Инквизиціята или прѣдрѣшенъ жандарминъ.

— Ето защо са боѣж толкъосъ, рече Казолета.

— Нѣкои даже увѣрять че той былъ самъ Бернардо-и-Ройя-де-Сандовалъ великыйтъ Инквизиторъ!

— Отъ тогасъ вече нищо не научихмы за него.

— И никой не смѣе да попыта.

— Ето, господине, свѣдѣніята които можемъ да ви дадемъ.»

Пикильо ностена, като смисли Гонгарельо и особено Жуанита, първата си покровителка; той купи нѣкои ароматы отъ господина Казолета, и дохождаше често да са разговарѣ съ съпругата му Казилда, която бѣше и добра и услужлива; освѣнъ туй, Мавританска кръвь течеше въ жилытъ ѝ, и спорѣдъ естественното съчувствіе на притѣсняемытъ, сичкытъ Мавры са познавахъ и утѣшавахъ взаимно, като си помагахъ единъ другиму и са обичахъ.

Осемтъ денье са минѣхъ, и Пикильо не бѣ зель еще отговоръ отъ герцога Уседа; той си расказа скърбта на Казилда, и тя му даде свѣтъ, добъръ наистина, но много мъчителенъ . . . да чака.

Други осемъ денье са минѣхъ, и нито гласъ, нито послушаніе; търпеньето на Пикильо са исчерпа, за туй той отиде въ палата съ намѣреніе да влѣзе, и еяломъ, ако стане нужда.

Той попыта за Н. Превѣсходителство.